

A què juguem?

À

En l'editorial del número anterior del Pou titulàvem: "Manresa, primer". Un paral·lelisme hiperbòlic de l'"America, first" de Trump com a exhortació pedagògica a les candidatures a les eleccions municipals. Instant-les a tenir una idea de la ciutat prou flexible i permeable per col·locar-la al mapa d'una vegada per totes. Els resultats electorals -pactes a banda- ja han fet aflorar una evidència: malgrat la il·lusió i el legítim dret a concórrer a les municipals, la campanya, mediocre i buida d'enginy, va estar tan farcida de "flipades" repetitives i personalismes absurds que la meitat de formacions han quedat fora del Consistori. Eren necessàries tantes opcions per arribar on hem arribat? Perquè del que es tractava era de bastir projectes entusiastes. Costava tant assegurar's i confluïr conjuntament per intentar fer programes que milloressin el que tenim.

Obro parèntesi. Es va acostant el dia en què hi hagi sentència del Tribunal Suprem. Aleshores, serà visible tota la perspectiva dels esdeveniments de l'1 d'octubre i, sobretot, el paper de polítics i partits en la proclamació d'una república que s'han cansat de dir que va tenir un caràcter "simbòlic". Mal que em pesi, l'escenari futur -com ja fa temps que assenyalen diversos intel·lectuals i analistes polítics- dividirà els independentistes entre idealistes i pragmàtics. Queda clar que l'estat espanyol no ha derrotat l'onada independentista. L'ha reprimat i la continua reprimint de valent. L'esquerra del model territorial i del règim del 78 s'ha fet més evident. Però, mentrestant, el temps corre. A Madrid insisteixen a dir que el Parlament està bloquejat per la deriva independentista, però, què passa amb el govern d'Espanya? Quins plans té Pedro Sánchez al marge d'obeir Brussel·les i amagar-se sota de la poltrona resant perquè escampi la tempesta. La conseqüència directa: una Catalunya espoliada i uns ajuntaments miserablement infrafinançats.

Creient o no en la futura República tornem cap a Manresa amb poc pressupost i idees ben justetes. Com el Barça, alguns poden dir que han acabat la temporada -el mandat- havent guanyant la Lliga. Ho diuen tant a Esquerra com al carrer d'Alfons XII. Però, el que s'ha fet respon a les expectatives de la majoria de manresans? Podria ser que, com el futbol blaugrana, tinguem un problema de secretaria tècnica? Sabem a què juguem? Podria ser que els tècnics municipals i la maleïda burocràcia hagin segrestat l'acció política?

Sé de bona font que hi ha hagut persones i empreses que, veient-ne el potencial, han volgut aterrar a Manresa esperant que, des del Consistori, trobessin bona predisposició i facilitats per arrelar-hi. Doncs no. Als despatxos de l'Ajuntament hi han trobat una colla de "mestretites" incapaços de buscar un encaix a allò que se'ls proposava. Cagadubtes que han malbaratat bones oportunitats de dinamització econòmica. Ras i curt, entre caps quadrats que no tenen ni mig mil·límetre de flexibilitat i buròcrates abonats al qui dia passa any empeny, els que podrien haver invertit a la ciutat han acabat passant de llarg per ubicar-se més a prop de Barcelona, on no cal que paguin autopista fins al dia del judici final, o a Igualada i Vic, on se'ls han escoltat sense posar tants peròs.

Per no parlar dels que ja fa temps que s'han adonat que, a Manresa, prenguis el camí que prenguis, sempre acabes trucant a la porta dels mateixos immobilitistes. N'hi ha de dos tipus: els que prefereixen que tot es podreixi i es quedi com està, vivint de les seves rendes, i els que, amb una superioritat moral fora de tot dubte, creuen que la ciutat ha de ser "guai", "trendy", de catàleg, de premi FAD.

I el que cal és centrar-se en un model. Creure-hi de manera consensuada. No cal ser endeví. Probablement, el millor plantejament futur és el que destil·li autenticitat, el que sorgeixi de la pròpia ciutadania. Si aquests paràmetres queden clars, també podrem acotar-los i establir límits. Uns límits, però, que han de ser prou flexibles per donar una oportunitat a aquelles actuacions, activitats i iniciatives que globalment beneficiïn la ciutat, encara que, d'entrada, no les veiem

clares perquè no són "guais" o suposin posar fi a fer "allò de sempre" i amb la mateixa pudor de càmfora de sempre. Ni carques, ni "modernets".

Per aconseguir-ho, no hi ha més remei que fer política amb majúscules i arribar a acords. No només al Ple, també entre les entitats, les institucions i la societat civil. Podem començar per obrir plataformes que critiquin constructivament la ciutat i la burocràcia municipal. Amb interlocutors vàlids i empoderats per fer bons diagnòstics. I, sobretot, polítics que facin seves les propostes ciutadanes.